

Kako ujétnik koprne goreče
 iz težkih vóz v podzemeljski temini
 po žarkem dnevu in neba sinjini,
 po soncu, viru luči plameneče!

Ko pa prestopi prag mrakotne ječe,
 takoj je v hrama nebnega jasnini,
 ne upa vék odpreti v bolečini,
 ves oslepljèn od nenavadne sreče.

Kako zagledal rad oči bi njene,
 to luč, ki v duši mi ko sonce sveti,
 ki v srcu ustvarja dni, noči preméne!

Ko jo uzrem, naproti mi hiteti
 vso v gloriiji kot še nikdar nobene,
 ne drznem si pogleda v njo upreti.

(Liebesgleichnisse)

Poslovenila Dušan Ludvik in Tine Debeljak.

Ivan Čampa I Njiva

Odkar neznani je očak požgal
 v dolinskem kraju gozd, napravil njivo,
 jo rod za rodom je oral marljivo
 in vabil plod iz njenih skopih tal.

Rodila mu je često zgoj osat,
 a ni zavrgla vera je njegova:
 osvajal jo je vsako leto znova,
 ob njej preživiljal leto in pomlad.

Tako so se ohranjali rodovi
 v menjavi žalostnih in vedrih dni,
 očete so menjavali sinovi

in njiva vedno je ostala zvesta
 ljubezni, ki jo znoj in žulj rodi,
 bila je hkrati mati in nevesta.